

[Robert Pedersen]

ning har allerede meldt sig igen – da det ærede medlem fra VS henviste dels til fodbold i den tyske Bundesliga, dels til den måde, hvorpå man træner pigerne i Rumænien, i Østtyskland og i Sovjetunionen, hvilket i parentes bemærket, for ikke at blive nationalt frigjort, er efter de samme principper, som vi træner pigerne efter ved den kongelige balletskole – og er lykkelige for, at de kan rejse med dronningen til Amerika og kaste glans over Danmark.

Hr. Tinnings eget parti har udsendt deklamationer og proklamationer mod konkurrence, for det er skadeligt, at det ene menneske hævder sig på det andets bekostning. Jeg vil sige til hr. Tinning: tilværelsen er konkurrence, og det er forhåbentlig også en konkurrence, om hr. Tinning eller jeg udtrykker os bedst fra denne talerstol.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det er formentlig den samme type konkurrence som den, der holdes om, hvorvidt et tordenskrald eller Rundetårn er højest. Det er ikke sådan, at jeg føler glæde og stolthed over, at den kongelige balletskole har kunnet drage med dronningen til Amerika og gøre reklame for Danmark. Det, jeg sagde, var faktisk, at der er en form for idrætsudøvelse, hvor konkurrencen tildeles den højeste prioritet. Det er rigtigt, jeg hentede mine eksempler, som skulle tjene til at vise, hvad det fører til i sin mest ekstreme form, dels fra vesttysk fodbold, dels fra en række Østlande, men det betyder altså ikke, at den form for idrætsudøvelse, hvor konkurrencen tildeles den højeste prioritet, ikke eksisterer i Danmark, ikke eksisterer i Norden.

Vi har i dag hørt en stribe af ordførere komme op og fortælle, at lysten til konkurrence er noget, man fødes med, det er menneskets natur, og man ser med stor glæde og fornøjelse på, at det præger en stor del af den danske idrætsudøvelse. Det, som jeg understregede, var alene, at hvis man driver idræt med konkurrencemotivet som det højest prioriterede, så kan vi se – heldigvis da indtil videre først og fremmest i udlandet – hvad det kan føre til, men vi kender da også fra den danske idræt masser af eksempler på idrætsskader, som decideret følger af, at præ-

stationerne skal skrues i vejret, fordi konkurrencen er det højest prioriterede moment.

Jeg kan i øvrigt ikke tilslutte mig, at det kan være idrætten inderligt ligegyldigt, hvad man render rundt med på forsiden. Det er jo ikke sådan, at de forskellige firmaer, der er sponsorer, er det, fordi de kan lide de unge, og hvad ved jeg; de er det selvfølgelig, fordi de ud fra en kølig, nøgtern, økonomisk overvejelse mener, at det ligger der noget reklame i, og så bruger de deres reklamepenge på den måde.

En klub er afhængig af at opnå resultater, fordi resultaterne tjener til at få sponsor, fordi sponsoren skal tjene penge, fordi disse penge tjener til at styrke klubbens økonomi. Det præger selvfølgelig sådan en klub, at man er afhængig på den måde.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil også gerne synge med på sangen om, at konkurrence er naturlig for et menneske. Jeg har ikke spor gåsehud, når nogle taler imod den opfattelse, for ligegyldigt hvor meget man taler, vil det aldrig lykkes at udrydde den, da det netop er en naturgiven ting i mennesket. Sådan har det altid været, sådan vil det vedblive med at være. Vi konkurrerer ikke kun, når det gælder kampen om det daglige brød, men vi konkurrerer i alle former for idræt. Læg mærke til, at det gælder også skak og dans og musik og alt, hvad vi foretager os. Politikken kan vi tage med. Sådan skal det også være, ellers er der ikke noget spil om det. Der skal være kamp om det, som de fynske piger siger, et spil og et modspil, ellers er der ikke noget ved det.

Det er sådan hele vejen igennem. Det starter med klubmesterskaber i forskellige rækker, så bliver det til bymesterskaber og landsdels- og landsmesterskaber og nordiske mesterskaber og Europamesterskaber og verdensmesterskaber og en olympiade hvert fjerde år. Og så begynder hele selektionsprocessen forfra. Den er uendelig, og det bør den være.

Afgørende er, om kampen er fair, om der er regler, om der er dommere, som kan skride ind imod overgreb. Det er ikke spor sjovt at matche en sværvægter med en myggevægter eller en A-spiller med en C-spiller; så bliver der ikke nogen kamp om det, og det er det, der skal være. Det er naturligt, og det er